

# Kayaların Gülü 2

– Mehmet ACAR · 12 Ağustos 2009

Öğretmen Bedriye Hanım derse girdiğinde yüzünde bir sevinç vardı. Bir müddet sonra;

–Çocuklar size bir haberim var, dedi.

Merakla dinlemeye başladılar. Devlet Parasız Yatılı okullar için sınav başvurularının başladığını söyledi. Sınava girmek isteyenlerin bir gün sonra kendisine bildirilmesini istiyordu. Mehmet eve vardığında heyecanla haberi ailesine söyledi. Babası hiç umursamadı bile. "Olmaz" sözcüğü çıktı ağzından sadece. Annesi ise "Olur" dedi. Bir babasının, bir annesinin gözüne baktı. Yarın öğretmene ne diyecekti? Evet mi? Yoksa hayır mı?

Ertesi gün derse girdiklerinde arkadaşlarından Şevki, Ökkeş, Murat, Mehmet Ali sınava girmek istediklerini söylediler. Mehmet ise bir cevap veremedi. Sadece öğretmenin gözlerinin içine bakıyordu. "Sen!" dedi öğretmeni. "Öğretmenim, babam" dedi ve arkasını getiremedi. İçi dolu dolu oldu. Bir iki kelime daha söyleyecek olsaydı, ağzından kelimeler değil, gözlerinden yaşlar dökülecekti. Sıranın üzerine boş bir çuval gibi yığıldı. Kendine geldiğinde öğretmeni başını okşuyordu. Üzülme "Bir çaresine bakarız" dedi. Bir çare! Dertlere deva, hastalara şifa olacak, gamlı gönüllere, yaralı yüreklere bir damla su serpecek bir çare. Gerçekten bir çaresi var mıydı acaba? Bu sözler Mehmet'i biraz kendine getirdi. Bedriye Öğretmen sınav için gerekli evrakları sıraladı tahtaya. Herkesin bir an önce belgeleri tamamlamasını istedi. Bu arada Mehmet'e bakarak tatlı tatlı gülümsedi. Gayri ihtiyari Mehmet'in de dudaklarından zoraki bir gülümseme çıkmıştı. Rahatlamıştı. Çünkü öğretmene inanıyordu ve güveniyordu. Bir çaresi olmalıydı elbette.

Ertesi gün ders bittikten sonra öğretmeni Mehmet'i yanına çağırdı. Öğrencileri evlerine gönderdikten sonra Mehmet'e; "Haydi Antep'e gidiyoruz" dedi. Hiç düşünmeden kabul etti Mehmet. Eve gitmesine bile gerek görmemişti. Çünkü gizlice gidiyorlardı şehre. Üzerini değiştirmemişti bile. Üzerinde siyah yırtık bir önlük, beyazlığı solmuş, yamulmuş naylon bir yakalık vardı, ayağında çorap yoktu. Kara lastik ayakkabılar içinde ayakları terlemişti. Hiç umurunda değildi üzerinde ve ayağında ne olduğu. O başka şeylerin hayalini kuruyordu. Bayram yerine giden ve üzerinde bayramlıkları olan bir çocuk kadar sevinçliydi. O gün şehirde dolaştılar. İlk defa "şipşakçı" denilen fotoğrafçılarda siyah beyaz fotoğrafı çekildi. Sınav belgeleri alındı dolduruldu. Öğretmenin aile ziyaretlerinden sonra köye döndüler. Okuldan daha evlerine gitmeyen arkadaşları bahçede oyun oynuyorlardı. Çantasını alarak eve gitti. Sanki okuldan geliyordu. İçi kıpır kıpırdı. Bir sevinç yumağına dönmüştü. Annenin gözlerinden kaçarmı bu tuhafılık? Neler olduğunu sordu. Anlattı. Babasının duymasını istemiyorlardı. Aralarında kalacaktı bu olanlar. Yine de içinde hafif bir korku vardı. Babası duyarsa göstereceği tepkiden korkuyordu. Ayrıca öğretmene kızmasından daha ziyade rahatsız olurdu. Korku ve sevinçle günler geçmeye başladı. Babasından habersiz sınav başvurusu yapılmıştı. İş sınavlara hazırlanmaya gelmişti. Öğretmeni sınava hazırlanması için çeşitli kitaplar getiriyordu. Yarım gün okula gidiyor, yarım gün de koyun otlatmaya gidiyordu. Ekmek ve suyunun bulunduğu torbasında bir de kitapları vardı. Her fırsatta torbadan kitabı çıkarıp ders çalışıyordu. Böylece sınava hazırlanması bile gizli olmuştu. Hafta sonları öğretmeni onu

çalıştırması için lisede okuyan kardeşini getiriyordu. Onunla da hafta sonları ders çalışıyordu. Sınav günü geldiğinde babasının hala haberi yoktu. Sınav günü diğer arkadaşları ve öğretmenleriyle birlikte Memet Amca'nın çimento taşıdığı kamyonuyla şehre geldiler. Sınav yerine onları öğretmenleri götürdü. Kocaman bir okulun bahçesinden içeri girdiler. Bahçesi de kocamandı. Bahçede demirden direkler vardı. Bazı çocuklar ellerindeki topu direklere asılı çemberden geçirmeye çalışıyorlardı. "Bu ne biçim top oynamak" diye geçirdi içinden? Etrafta annesiyle, babasıyla sınava gelenler vardı. Bir baba oğlunu bağrına basmış onu sınavı kazanması için öğütüyordu. Başka bir baba oğlunun sınav heyecanını yenmesi için çalışıyordu. Bir an babası aklına geldi. Kendi babasını gördüğü babalarla karşılaştırdı. İçi bir hoş oldu. Sıraya geçmelerinin söylenmesiyle hemen uzaklaştı babasıyla ilgili düşüncelerinden. Hepsisi de aynı okulda sınava giriyordu. Sınavdan sonra öğretmenleri onları okulun bahçesinden alacak aynı kamyonla tekrar köye döneceklerdi.